

Gyógyszerészet

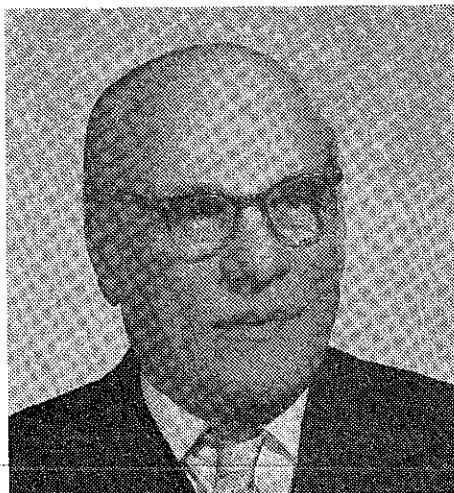
A MAGYAR GYÓGYSZERÉSZETI TÁRSASÁG LAPJA

Felelős szerkesztő: DR. LÁNG BÉLA

Szerkesztők: DR. BENKŐ GYÖRGY, DR. BRANTNER ANTAL, DR. HARANGI GYÖRGY, DR. VINCZE ZOLTÁN
20. évfolyam   Technikai szerkesztő: LÁNG MIKLÓS, stílszerkesztő: NAGY IMRE   1976. augusztus

8. SZÁM

Gyógyszerészet 20. 281—282. 1976.

MOZSÓNYI SÁNDOR
1889—1976

Rendkívül tevékeny és eredményekben gazdag életnek vetett véget a halál. 1976. szept. 2-án meghalt dr. Mózsónyi Sándor nyug. egyetemi tanár. Még alig tudjuk elhinni a szomorú hírt, pedig az utóbbi években már súlyos beteg volt.

Életútja és pályája színes és felfelé ívelő volt. 1889 márc. 15-én Kadarkúton született. Gyógyszerészi oklevelét 1911-ben szerezte a budapesti Tudományegyetemen. Ezt követően a gyógyszerészdoktori képesítést is megszerezte. Pályája kezdetén hat éven át a budapesti Egyetemi Gyógyszertárban működött, majd Pozsonyban a Közegészségtani Intézetben dolgozott mint tanársegéd. Ezekben az években orvosi tanulmányokat folytatott, és 1919-ben avatták orvosdoktorrá. Később megszerezte a tisztiorvosi képesítést is. Orvosi ismereteit nemcsak minisztériumi egészségügyi igazgatási munkájában hasznosította, hanem különösen későbbi egyetemi

oktatói tevékenységében. Elsők között volt, aki a receptúrai és galenusi stúdiumot hatástani alapon tárgyalta.

A házas években ismét az Egyetemi Gyógyszertárban dolgozott, majd megbízást kapott a Rico Kötésszerművek műszaki vezetésére. Ezt követően minisztériumi szolgálatba lépett. A Népjóléti Minisztériumban gyógyszerészeti igazgatási munkakört töltött be. E minőségben képviselte a magyar kormányzatot Genfben, majd Brüsszelben tartott nemzetközi kábítószer-konferencián.

Már minisztériumi működése idején kapcsolatba lépett az Egyetemmel. Dékáni megbízásból 1931-től az Orvoskaron előadta gyógyszerészhallgatóknak a gyógyszerészetre vonatkozó jogszabályokat.

1933-ban egyetemi magántanári képesítést szerzett. 1934-ben pályázat útján elnyerte a budapesti Egyetemi Gyógyszertár vezetői tisztét. Kinevezésével

— érdemei elismerésül — miniszteri tanácsosi címet kapott és megbízást a „Gyógyszerészet” tárgy oktatására.

Mozsonyi Sándor széles körű ismeretével világosan látta, hogy a világszerte megindult folyamatban elmaradt a magyar gyógyszerészképzés. Felismerte a képzés korszerűsítésének szükségességét. Már 1935-ben átgondoltan és megalapozottan írásos előterjesztést tett a gyógyszerészképzés idejének a régi két évről négy egyetemi évre emelésére. A reformterv részletes ismertetésére jó lehetőség nyílt az 1936-ban megrendezett Országos Felsőoktatási Kongresszuson, ahol Mozsonyi nagyhatású előadásban ismertette elgondolásait és javaslatait. Élénken emlékszem a kongresszusi előadásra, ami sugárzó pályaszeretettel és meggyőző erejével rendkívüli sikert aratott. Az előadás, majd az azt követő tárgyalások eredményeként 1940-ben bevezetést nyert Mozsonyi Sándor elgondolása szerinti négyéves oktatás.

Ugyancsak az ő javaslatára a kultuszminisztérium 1935-ben hozzájárult ahhoz, hogy a de facto oktató feladatot is ellátó Egyetemi Gyógyszertár neve Egyetemi Gyógyszerészeti Intézet és Egyetemi Gyógyszertár elnevezésre módosuljon. Minthogy abban az időben még nem volt önálló Gyógyszerészkar, Mozsonyi elgondolása alapján az Orvoskar keretében Karközi Állandó Bizottság létesült, amely összefogta és irányította az Orvos- és Természettudományi — (akkori Bölcsész) — Karon a gyógyszerészképzést. Ennek elnöke éveken át Mozsonyi volt.

Mozsonyi Sándor személyének, de egyben a magyar gyógyszerészetnek megbecsülését jelentette 1940-ben egyetemi ny. r. tanári és intézetiigazgatói kinevezése.

Mozsonyi professzor tudta, hogy az Intézet létrejötte csak keret, de annak eredményes működéséhez objektív feltételek is kellenek. Kitűnő szervezőképességgel és egyre növekvő tekintélyvel elérte, hogy az időközben feleslegessé vált Pasteur Kórházat megszüntették, és annak épületét megkapta az Egyetemi Gyógyszerészeti Intézet és Egyetemi Gyógyszertár. Ugyancsak jó gondolata volt, hogy az Intézet és Gyógyszertár berendezésének és felszerelésének költségeihez adakozásra szólította fel a gyógyszerésztársadalmat. A felhívás eredménnyel járt, s az összegült mintegy 80 000 pengő az állami támogatás mellett lehetővé tette az Intézet és a Gyógyszertár korszerű berendezését, valamint műszerekkel, gépekkel ellátását és a tudományos kutatómunkához szükséges könyvtár kialakítását.

Mozsonyi professzor orvosi körökben is élvezett tekintélyének egyik további jele volt, hogy az Országos Közegészségügyi Tanács (a mai ETT-nek megfelelő testület) rendes tagja lett.

Külföldi példák alapján kezdeményezte a Formulae Normales kiadását. Az első kiadások szerkesztője volt.

Mint egyetemi előadó nagy gondot fordított előadásaira. Mondanivalóját gondosan előkészítve, világosan, alapos demonstrációval adta elő. Szakított

időt a gyógyszerészi pálya aktuális kérdéseinek tárgyalására is.

Szívén viselte a gyógyszerész-továbbképzés ügyét. Először a Magyar Gyógyszerésztudományi Társaság, majd intézeti keretben rendezett gyógyszerészek számára továbbképző tanfolyamokat és előadásokat.

1946-ban különvált az Intézettől az Egyetemi Gyógyszertár

Sokoldalú tevékenységének egyik jele volt, hogy ismét felhívással fordult a gyógyszerészi társadalomhoz és így létrehozta az Ernyey József gyógyszerészi múzeumot és ezzel sok értéket mentett meg, és gyűjtött össze.

Tudományos munkáját számos dolgozat, különféle fórumokon tartott előadásai dokumentálják. Intézetben lehetővé tette nagyszámú gyógyszerészdoktori disszertáció kidolgozását és néhány egyetemi magántanári képesítés megszerzését. Tudományos munkája alapján spontán megkapta a gyógyszerészeti tudományok kandidátusa minősítést.

Hosszú időn át irányítója és vezetője volt a Budapesti Orvostudományi Egyetemen a gyógyszerészképzésnek. 1951-től orvoskari dékánhelyettes, majd 1955-től az önálló Gyógyszerészkar első dékánja. Ezt a funkciót nyugdíjba vonulásáig, 1962-ig betöltötte.

Számos testületben végzett aktív munkát. Részt vett az V. és VI. Magyar Gyógyszerkönyv szerkesztő bizottságában és a Galenusi Albizottság elnöke volt. Éveken át tagként működött az ETT Gyógyszerészeti és Gyógyszerkönyvi Bizottságában. Több szaklap szerkesztő bizottságában is tevékenykedett. A Gyógyszerésztudományi Társaság alapító tagja, majd al-elnöke volt. A Magyar Gyógyszerészeti Társaság tiszteletbeli tagjává választotta. Több külföldi gyógyszerészeti társaság tiszteletbeli tagjává választással.

Mozsonyi professzor működése számos alkalommal részesült elismerésben. Nyugdíjba menetele alkalmával az Elnöki Tanács a „Munka Érdemrend” kitüntetést adományozta. Megkapta a „Kiváló Gyógyszerész” címet stb. 70 éves születésnapja alkalmából tiszteletbeli meleg ünneplésben részesítették és Lapunk is méltatta személyét és munkásságát.

Mozsonyi professzor halálával a magyar gyógyszerészet nagy alakját, mindig lelkes szakmai-közéleti vezetőjét veszítette el. Mint 23 éven át intézeti munkatársa közvetlenül tapasztaltam kitűnő szervezőképességét, öltetgazdagságát, éleslátását, rendkívüli munkabírását és a kitűzött közérdekű célok eléréseért szívós küzdelmét. Meleg, kellemes modorúval sok barátot szerzett. Sokszere tanítványainak emlékezetében megmaradnak előadásai, szakmai tanácsai és kedves jókedélyű egyénisége.

Emlékét kegyelettel megőrizzük annak tudatában, hogy Mozsonyi Sándor munkássága nagymértékben hozzájárult a magyar gyógyszerészet és gyógyszerellátás színvonalának kialakításához és korszerűsítéséhez.

Kedvessy György